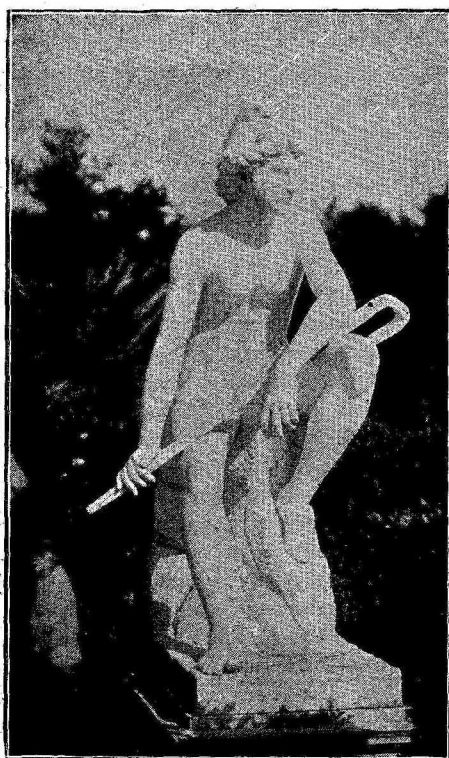

Ε. Κουμέλη.

Ἀρχιμήδης.

Γ. Μπονάνου.

Πάρις.

Ούτε οι ὑποτελεῖς του, οὐδ' αὐτοὶ οἱ στρατηγοὶ του τὸν εἶχον ἰδῆ ποτέ. Τοῦτο προσκάλεσε τὴν περιέργειαν στρατηγοῦ τινος Ἀρβάνη, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ διεισδύσῃ μέχρι τῶν ἰδιαιτέρων θαλάμων τοῦ Σαρδαναπάλου. Τὸ θέαμα ὅπερ προέκυψεν ἐνώπιόν του ἦτο ἐκπληκτικόν. Ὁ Σαρδανάπαλος κατέκειτο ἐπὶ ἔδρας ἐπικλινούσῃ, μόλις δὲ ἠδύνατο νὰ κινή τὰς σιαγόνας καὶ νὰ ὁμιλή.

Ὁ στρατηγὸς δυσκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν διακρίνῃ μεταξὺ τῶν περιστοιχουσῶν αὐτὸν γυναικῶν, ἐὰν ἀκόμη παραδοξότερον θέαμα δὲν προσείλκυε τὴν προσοχὴν του. Δύο γυναῖκες κρατοῦσαι ἐπιμήκεις καρφίδας διεπέρων δι' αὐτῶν τὸ δέρμα τοῦ βασιλέως, χωρὶς οὗτος νὰ δείξῃ τὴν ἐλαχίστην συναίσθησιν πόνου. Κάτι παρεμφερές πρὸς τὸν χοῖρον.

Ἀπελθὼν ταχέως ὁ στρατηγὸς παρέστησεν εἰς τὸν στρατὸν τὴν κατάστασιν τοῦ βασιλέως, ἐκήρυξεν ἐπανάστασιν καὶ ἐπολιόρησε τὸ ἀνάκτορον.

Τότε ἐπηκολούθησε γεγονός, τὸ ὁποῖον καταντᾷ ἀληθῶς ἀπίστευτον. Ὁ Σαρδανάπαλος μὴ ἐπιθυμῶν νὰ παραδοθῆ ζῶν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ στρατηγοῦ του, ἔθεσε πῦρ εἰς τὸ ἀνάκτορον καὶ κατεκάη μετ' αὐτοῦ, φιλοτίμως ὑποβοηθούμενος καὶ τοῦ βασιλικοῦ λίπους!

Αἰῶνες παρήλθον, ἀδιάφορον πόσοι, χωρὶς ἡ τρυφλότης τῶν λαῶν νὰ ὑποστῇ μεταβολὴν τινὰ πρὸς τὴν ἐγκρατῆ διαίταν. Βασιλεῖς, μεγιστᾶνες, ἰδιῶται ἀπλοῖ, πλούσιοι καὶ πένητες, προσεπάθουν νὰ ἐξεύρουν ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων καὶ τῆς ἐφευρετικότητός του ἕκαστος νέα μέσα διασκεδάσεως καὶ ὀργίων. Εἰς τούτους προσετέθησαν καὶ οἱ φιλόσοφοι, ἀναγαγόντες βαθμηδὸν τὰς ἀποιτήσεις τῶν αἰσθήσεων εἰς φιλοσοφικὰ ἀξιώματα. Μεταξὺ τῶν

σχολῶν αἱ ὁποῖαι ἐπεκράτησαν, εἶνε ἡ Κυρηναϊκὴ ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Ἀριστίππου τοῦ Σωκρατικοῦ, καὶ ἡ Ἐπικουρείος, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὁμωνύμου φιλοσόφου, ἡ ὁποία εἶνε καὶ ἡ ἐπισημοτέρα πασῶν. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἀνήκον καὶ οἱ Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἐντεῦθεν ἡ μεταβολή, ἡ ἐπελθούσα εἰς τὸν στόμαχον τῆς ἀνθρωπότητος ὑπὸ ἐποψιν χωρητικότητος καὶ ἀξιώσεων, εἶνε μὲν οὐσιαστικὴ κάπως, ἀλλὰ δὲν ἀπέκλεισε καὶ τὴν προτίμησιν τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν τρυφλότητα καὶ τὴν καλοπέρασιν ἢ σύγκρισις δύο συμποσίων, τὰ ὁποῖα χωρίζονται ὑπὸ δύο χιλιετηρίδων καὶ πλέον, δὲν παρουσιάζει, οὐδεμίαν διαφορὰν εἰμὴ μόνον εἰς τὸ ἔνδυμα καὶ εἰς τὸ εἶδος τοῦ ποτηρίου ἢ καλῆ ὄρεξις ἐκφράζεται εὐγλώττως καὶ εἰς τὰς δύο ἐποχάς, καὶ θὰ δυσκολευθῇ κανεὶς πολὺ νὰ κρίνῃ εἰς ποίους ἀνήκει τὸ γέρας τῆς ἀντοχῆς ἄλλως τε οὐδὲ καὶ τὸ εἶδος τῶν ποτῶν εἶνε πολὺ διάφορον, καθόσον ἡ μὲν πρώτη καταγωγὴ τοῦ ζύθου ἀνέρχεται μέχρι τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, ἡ δὲ πρώτη καταγωγὴ τοῦ οἴνου μέχρι τοῦ ἐβδόμου οὐρανοῦ!

Μίαν ἀπήχησιν τῆς τρυφλότητος, πολυφαγίας καὶ πολυποσίας τοῦ Μεσαιῶνος, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δὲν πρέπει βέβαια νὰ ἐξαιρέσωμεν οὔτε τὴν παράδοσιν περὶ τῶν θεστίων δεῖπνων τοῦ Κωανοπώγωνος, εὐρίσκομεν εἰς τὸν ἀθάνατον τύπον τοῦ Ραβελαί, τὸν Γκαργγκαντούαν καὶ εἰς τὴν ἀδηφάγον γεννητορά του τὴν Γκαργγκαμέλλαν, ἐσχάτως δὲ μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ εὐφυίας συλλεκέντρισε τὴν σάτυραν τῆς πολυφαγίας καὶ πολυποσίας εἰς ἓνα κομψὸν σύνολον σατυρικῆς τραγωδίας, ὁ νεαρός ἀλλὰ καὶ δαιμόνιος φραγκοῖταλὸς ποιητῆς Μαρινέττη,